

Sygn. akt VII Ka 844/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Górczyńska

Sędziowie: SO Danuta Hryniewicz

SO Magdalena Chudy (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Małgorzaty Stypułkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2013r.

sprawy oskarżonego A. M. o przestępstwo z art. 190§1 kk w zw z art. 12 kk w zw z art. 31§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 20 czerwca 2013r. sygn. akt II K 18/13

orzeka:

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT od zasądzonego wynagrodzenia,

III zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie IIK18/13 przeciwko:

A. M. oskarżonemu o to, że:

I. w okresie od 20 lipca 2012 r. do 12 grudnia 2012 r. w O. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował wobec A. K. (1) groźby pozbawienia życia, przy czym groźby te wzbudziły w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w chwili czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania jego znaczenia pokierowania swoim postępowaniem,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

II. w okresie od 20 lipca 2012 r. do 12 grudnia 2012 r. w O. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, kierował wobec A. K. (2) groźby pozbawienia życia, przy czym groźby te

wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w chwili czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania jego znaczenia pokierowania swoim postępowaniem,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

orzekł

I. oskarżonego **A. M.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to za każdy z nich z mocy art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk skazał go, na karę grzywny w wymiarze po 30 (trzydzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych

II. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 2 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej grzywny warunkowo zawiesił na okres 1 (jednego) roku tytułem próby,

IV. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. M. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego A. M. wykonywaną z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 69 (sześćdziesiąt dziewięć) złotych tytułem VAT od tego wynagrodzenia oraz kwotę 672 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego A. M. wykonywaną z urzędu w postępowaniu przed sądem oraz kwotę 154, 56 (sto pięćdziesiąt cztery i 56/100) złotych tytułem VAT od tego wynagrodzenia

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Apelację od powyższego wyroku złożyła obrońca oskarżonego,

Obrońca zaskarżyła wyrok w całości.

Na podstawie art. 438 pkt. 2 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk polegającą na zbyt swobodnej ocenie dowodów i wysnuciu z zeznań świadków, iż potwierdzają oni wersję pokrzywdzonych, podczas gdy z zeznań świadków, w szczególności świadka E. L., wynika, iż oskarżony nie dopuścił się gróźb karalnych wobec A. K. (1) i A. K. (2),

2) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 167 kpk polegającą na zbyt swobodnej ocenie dowodów i rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez oparcie wyroku jedynie o zeznania pokrzywdzonych, które w znacznej części zdyskredytował i mimo, że z zeznań E. L. wynikało, iż oskarżony nie dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, to jednak uznał winę oskarżonego.

W oparciu o powyższe zarzuty obrońca wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługuje

Nie są trafne te zarzuty apelacji, które wskazują na obrazę prawa procesowego, a mianowicie art. 4 i 7 kpk.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń, zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, jak i winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, przy czym w zakresie dotyczącym obu czynów ocena prawna zachowania oskarżonego nie wzbudziła zastrzeżeń Sądu Odwoławczego.

Sąd Odwoławczy uznał bowiem, iż analiza materiału dowodowego poczyniona przez Sąd Rejonowy jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 k.p.k., a przeprowadzone w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (410 k.p.k.) wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione - 424§1 k.p.k.

Zauważyć należy, że argumentacja zawarta w apelacji odwołuje się do tych okoliczności, które były już przedmiotem rozważań Sądu I instancji i zostały szczegółowo przez Sąd meriti przeanalizowane. Stąd też Sąd odwoławczy w pełni podziela motywami jakimi kierował się Sąd meriti w wydaniu zaskarżonego wyroku, a które przedstawione zostały w jego uzasadnieniu.

I tak apelujący kwestionując dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, co do czynów przypisanych oskarżonemu, podnosił, iż dał on bezkrytycznie wiarę zeznaniom pokrzywdzonych. Nie uwzględnił faktu, iż pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi istnieje konflikt. Zdaniem obrońcy powyższa okoliczność podważa rzetelność złożonych przez w/w relacji, które są podstawowym dowodem obciążającym oskarżonego.

Rzeczywiście zgodzić się należy z obrońcą, iż podstawowym dowodem w sprawie są zeznania A. K. (1) oraz A. K. (2). Podnieść jednak należy, iż złożone w sprawie zeznania pokrzywdzonych wbrew twierdzeniom skarżącego były przez Sąd I instancji szczegółowo weryfikowane.

Sąd w pisemnych motywach podkreślał, iż właśnie z uwagi na silny konflikt między stronami podszedł do ich relacji szczególnie ostrożnie. Weryfikację ich zeznań uczynił przez pryzmat zeznań świadków w tym w szczególności zeznań świadka E. L..

Świadek nie jest skonfliktowana ze stronami, ma sporo sympatii dla oskarżonego w swoich zeznaniach przyznała, iż oskarżony „jest jaki jest”. Podała, iż była świadkiem utarczek słownych pomiędzy sąsiadami. Potwierdziła, iż widziała moment rzucania przez oskarżonego doniczkami po utarczce słownej z pokrzywdzonym. Podnosiła, iż jest często prowokowany przez pokrzywdzonego. Świadek oceniła ze swego punktu widzenia, iż nie uważa, aby oskarżony zachowywał się niebezpiecznie. Zeznawała, iż pokrzywdzony również grozi oskarżonemu.

Trudno jednak zgodzić się z tą subiektywną opinią świadka, jeśli zważy się, iż używając gróźb pozbawienia życia wobec pokrzywdzonych oskarżony swój zamiar potwierdzał trzymaną w rękach siekierą. Fakt, iż takie zdarzenie miało miejsce znajduje również wsparcie w zeznaniach świadka E. L..

Wobec powyższych okoliczności stwierdzić należy, iż nie jest pozbawiana podstaw obawa pokrzywdzonych o swoje życie i zdrowie, wynikająca z zachowania oskarżonego. Zeznania pokrzywdzonych, co do faktów i okoliczności kierowania wobec nich gróźb znajdują wsparcie w innych dowodach w tym zeznaniach świadka M. S., B. P., zapisu nagrania z telefonu komórkowego.

Sąd Okręgowy uznał tym samym za prawidłowe ustalenia faktyczne i oceną zeznań świadków poczynioną przez Sąd Rejonowy. Za prawidłową uznał również ocenę prawną zachowania oskarżonego. Wymierzona oskarżonemu kara grzywny z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w żadnej mierze nie może być uznana za rażąco niewspółmierną.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznając wyrok za słuszny utrzymał go w mocy. (art.437§1kpk)

Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 pkt. 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 pkt.2 pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 poz. 1348) przyznał obrońcy oskarżonego wynagrodzenie.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych (Dz U nr.49 poz.223 z późn. Zm. z 1983 r.) mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową oskarżonego.